

“Si ara no hi ha un nou Estatut, no n’hi haurà en una generació”

De Madrid a l’infern, no?

—Home, no tant, no tant.

—A Barcelona mai no s’ha escrit una línia en contra seu, però a Madrid...

—Però són determinats mitjans, i auspiats pel PP. No és un tema que em preocupi gaire. Les peticions de dimissió del PP no m’han tret el son.

—Són crítiques que qüestionen la seva moralitat, però.

—Són crítiques basades en la desqualificació, la mentida i la infàmia. És la manera que té de fer política el PP i el seu cor mediàtic: llancen l’acusació falsa per generar crispació. Bé, en els darrers mesos m’ha tocat a mi, però també a altres... Evidentment no m’agrada, perquè et treu temps per treballar en coses més importants, però no m’acomplexa gens ni mica... Em preocuparien les crítiques d’altres persones, d’altres formacions polítiques i d’altres mitjans.

—Aquest assetjament mediàtic afecta a nivell personal?

—T’afecta en el sentit que has d’extremar la precaució d’allò que dius i fas. No per fer ni per dir coses diferents, sinó per intentar evitar donar titulars als teus adversaris i a aquesta gent que té tanta capacitat per manipular i mentir. Però tampoc no pots estar obsessionat. Jo no m’alço escoltant la COPE ni llegint *El Mundo*. Són només alguns mitjans, afortunadament pocs, que segurament són únics a Europa. La cadena dels bisbes no té punt de comparació a Europa. No existeix cap xarxa d’emissores d’aquestes característiques.

—Aquest mitjans pesen molt en l’opinió pública espanyola i construeixen imatges molt distorsionades. En el seu cas, per exemple, que en la nit de les últimes eleccions estatals va cridar “Visca Catalunya, visca Espanya!”, a la seu del PSC, el titllen de separatista i de traïdor. És una campanya premeditada?

—Premeditada, no. Les campanyes de segur que no estaven planificades. Però

José Montilla (Iznájar, Andalusia, 1955) és ministre d’Indústria, Comerç i Turisme, primer secretari del PSC i el català del govern de Zapatero. Tres barrets clau en una sola persona. Per les seves mans passen algunes de les claus del moment actual que viu la política catalana i espanyola.

era i sóc conscient del paper que represento, com a ministre d’una àrea econòmica important i amb molts interessos, com a únic representant català al govern de Zapatero, i com a primer secretari del PSC. Per tant, tenia tots els números perquè alguna cosa així passés!

Han utilitzat coses que no eren ocultes, que eren públiques precisament perquè el PSC les havia fet públiques on calia, i les han tergiversat. No hi ha més.

—Vostè apareix prop de decisions que mouen molts interessos: l’opa de Gas Natural, el trasllat de la CMT (Comissió del Mercat de Telecomunicacions), de Madrid a Barcelona... Ha pogut coses intocables?

—Bé, sí, però no són decisions personals, sinó del Govern, impulsades i compartides pel seu president, concretament el trasllat de la CMT. Però és obvi que hi ha una resistència tremenda als canvis. I si aquests canvis afecten

sectors econòmics poderosos, inflats per les decisions dels governs del PP, les resistències són més dures encara.

Malgrat tot, el Govern està per fer reformes... Jo no he anat allà, de ministre, per quedar bé amb el personal, sinó per complir amb compromisos. Sempre he estat conscient que hi hauria resistències, potser no tan numantines com les que hi ha, però ja hi comptàvem. Però, en fi, això no ha d’afectar els compromisos que tenim, que tenen a veure amb una determinada concepció de l’estat.

—El trasllat dels 130 treballadors de la CMT a Barcelona va generar grans polèmiques. La Seat, amb una plantilla molt més àmplia, no n’ha generat ni la meitat. Com a ministre no li preocupa més la Seat?

—Evidentment, perquè els treballadors de la CMT que no han vingut a Catalunya han estat recol·locats o indemnitzats. El que passa és que aquesta és la importància que li ha volgut donar l’oposició del PP. Hi ha hagut moltes més preguntes i interpellacions del PP pel tema de la CMT que pel de Seat. I, en aquest cas, els mitjans de comunicació s’han fet ressò d’allò que l’oposició ha posat a l’agenda mediàtica.

En el fons, al PP no li preocupen els drets dels treballadors de la CMT, sinó que per primera vegada en la història un organisme regulador de l’administració estatal, molt important en les seves competències, no tingui la seu a Madrid. Els treballadors són l’excusa. De fet, el recurs al Constitucional presentat per la comunitat autònoma de Madrid no parla dels drets dels treballadors, sinó del tema central, que ells pensen que a la capital de l’estat han d’estar centralitzats tots els organismes del govern.

—...Que no se’n vagin “fuera del territorio nacional”.

—Exacte.

—De l’opa de Gas Natural sobre Endesa, un altre dels fronts oberts, com ha rebut el seu Ministeri la ca-

nonada de l'informe del Tribunal de Defensa de la Competència, que s'oposa a l'operació financera?

—No és un informe vinculant. Per tant, el Govern prendrà una decisió segons l'interès general i d'acord amb informes de tots els organismes reguladors, no solament el d'aquest.

—Com a primer secretari del PSC. Som a mitja legislatura, potser no ho comparteixi, però el tripartit no passa per ser un govern prestigiós, i el president de la Generalitat tampoc no té la millor imatge. Això és corregible?

—El soroll dels grans debats que provoquen acords i desacords, confrontació i crispació, com passa amb l'Estatut, repercuteix en el conjunt dels governants. Singularment, en els dirigents dels partits polítics. El president no està molt ben valorat, però és el polític català més ben valorat...

—Sí, però dels que exerceixen a Catalunya, no de tots...

—Quan hi ha crispació, i el PP s'ha encarregat de generar-la, i un debat com el de l'Estatut, que tot ho tapa, és difícil que es vegi l'acció de govern.

De tota manera, molts cops, amb companys de la direcció del PSC, hem comentat que quants períodes de sessions hauria viscut Jordi Pujol amb el retorn dels papers de Salamanca, o amb el reconeixement del català a Europa! Amb això i quatre coses més Pujol hauria tingut una legislatura brillant. Si hi ha legislatures seves en les quals no hi ha ni això!

Per tant, el problema no ve tant en la gestió de govern, sinó d'algun error, com ho va ser per exemple la crisi del Carmel. A això cal afegir que aquí hi ha poca cultura de govern de coalició. CiU no ha estat mai una coalició, ha estat una altra cosa. Un govern de coalició no cal que tingui sempre un discurs monolític. Els països amb tradició de governs de coalició es basen en les diferències, i l'opinió pública no els penalitza. Aquí sí.

D'altra banda, en els inicis cal un rotatge que costa, i s'aprèn dels propis errors. Però aquest govern té un balanç molt positiu si analitzem cada àmbit. La sanitat serà millor o pitjor si hi ha més o menys cues, si es fan més CAP, si es contracten metges, però no ho serà sobre apreciacions subjectives. Igual pas-

JORDI PUJOL

sa en tots els altres camps. El Govern, en aquest sentit, treuria bona nota. Però de vegades la nota no es posa pels fets concrets, sinó per aspectes més subjectius de l'ambient polític.

—Utilitzant termes sanitaris, això seria el diagnòstic. Quina és la teràpia a aquesta falta de prestigi?

—L'important és si som capaços de situar les reformes que està fent el govern i el compliment de l'acord del Tinell en primer terme de l'agenda política. I si hi ha un acord en l'Estatut, que és el que espero, crec que serà possible.

—Quin seria el preu d'un fracàs de l'Estatut i qui el pagaria?

—Ara hi ha la possibilitat de tenir un bon Estatut, si no s'aprofita, qui ho pagarà és el poble de Catalunya, la ciutadania. Per tant, també en sortiríem perdent les forces polítiques que representem aquests ciutadans. També és cert que per a qui té més responsabilitat —avui, som els socialistes— pot tenir un cost més alt. Però que ningú no s'equivocui, aquí tothom pagaria factures, fins i tot els que poden no afavorir l'Estatut pensant que en poden treure benefici.

—**I quin cost tindria per a Zapatero no aconseguir un nou Estatut?**

—Ell té una implicació política, vol reformar i millorar el funcionament de l'estat de les autonomies. Hem avançat en aspectes concrets com la conferència de presidents, la presència de les autonomies i el reconeixement del català a la UE, el retorn dels papers de Salamanca... Aquesta voluntat ja s'ha explicitat, però és cert que no tindria la culminació si no arribem a un acord sobre l'Estatut.

Però no ens enganyem, el beneficiari del no a l'Estatut, a Catalunya i a Espanya, seria el PP.

Per això treballem per aconseguir un Estatut, per convicció, perquè pensem que és el que convé a Catalunya, i perquè som conscients que, amb la correlació de forces actuals, si no hi ha un nou Estatut no n'hi haurà segurament en una generació.

—**Quan un Ministeri com el d'Economia presenta una proposta com la de Solbes, tan distant a la del Parlament de Catalunya, vol dir que l'acord és lluny?**

—La proposta del document Solbes ha de conciliar una millora substancial del model actual —el Govern d'Espanya reconeix que Catalunya està mal finançada— amb els interessos d'altres interlocutors, d'altres territoris. La proposta que incorpori l'Estatut haurà de ser votada pels diputats del PSOE, com a mínim, no exclusivament pels del PSC i els de les forces polítiques catalanes. Cal que el votin els diputats del PSOE d'Andalusia, de Castella-La Manxa, de Castella i Lleó... Això implica que ha de ser una proposta que no sigui percebuda com feta a Catalunya contra els altres territoris d'Espanya, que no volem millorar el finançament sobre la base que altres perdin el seu finançament actual.

—**I això és possible?**

—Evidentment. Això és el que fem.

—**Però algú ha de perdre, no? En el missatge de Nadal el president d'Extremadura reiterava un compromís electoral seu de dotar d'habitacions individuals tots els hospitals públics... Amb un finançament més just, segurament això no es podrà complir.**

—Els calés s'hauran de repartir de manera diferent... I les promeses no

“La proposta de Solbes s'haurà d'acostar a la dels partits catalans i la dels partits catalans a la de Solbes”

sempre són fàcils de complir. Li parlo per aquest o per altres casos. Però el fet és que és possible fer una proposta en la qual ningú no perdi la seva situació actual i que Catalunya pugui guanyar.

—...?

—...Quadrar aquest cercle no és fàcil, però és el que tractem d'aconseguir. Crec que ho podem aconseguir.

—**Es podrà quadrar políticament, però econòmicament, també?**

—També, també. Tampoc no seria responsable arribar a un gran acord, però que després fos irrealitzable.

—**Li sorprèn la tranquil·litat del senyor Solbes dient que no hi hauria més propostes?**

—No. És com si el Ministeri d'Economia hagués demanat una altra proposta catalana, perquè no li agradava la del Parlament. Què hauríem dit els partits catalans? Doncs que la proposta és la que hi ha sobre la taula. El que cal és negociar i acostar posicions. Això vol dir que la proposta de Solbes s'haurà d'acostar a la dels partits catalans i la dels partits catalans a la de Solbes. Així funcionen tots els acords, tractant d'acostar posicions, si és que hi ha voluntat d'acord.

—**A Catalunya hi ha qui defineix Rodríguez Zapatero de republicà i federal. Comparteix la definició?**

—Si és en el sentit de radicalisme democràtic, segurament sí. Les reformes en les quals treballem entren en aquest camí, el reforçament dels drets civils dels ciutadans, dels drets econòmics dels sectors més desprotegits, i en l'aprofundiment d'una estructura d'estat més federal.

—**Respecte a l'Estatut, hi ha qui pensa que si no ha de comportar un canvi de les regles del joc, més val retirar-lo i aplicar “el peix al cove” amb el govern de torn.**

—Si fos només un “peix al cove”, jo diria el mateix. Però aquí parlem de molts peixos i d'espècies diferents. No parlem d'una lleugera millora concreta del finançament només, parlem també de millorar la capacitat de la Generalitat en altres àmbits de l'economia, de fer un canvi en l'administració de justícia, de blindar competències i assumir-ne de noves, de desenvolupar drets i deures... És un canvi profund.

—**El senyor Carod-Rovira ens deia que ERC no pot dir que no pactarà mai amb CiU. Vostès pensen el mateix?**

—Nosaltres estem còmodes amb els pactes que tenim. La nostra aposta no és conjuntural, sinó de caràcter estratègic. Ara bé, els pactes depenen de totes les parts que el fan. El que sí que hem dit sempre és que a Catalunya, amb qui no farem mai cap acord és amb el PP. Això sí que està clar. No és per excloure'ls, com ells diuen, sinó perquè francament compartim molt poques coses. Per tant, pactem i pactarem amb les formacions amb les quals tenim més afinitat.

—**Com a membre del Govern espanyol, ERC resulta un soci incòmode a Madrid?**

—Bé, a mi em provoca més problemes l'oposició que no els socis. Per tant, m'ho miro des d'aquesta perspectiva.

*Salvador Cot
Enric Rimbau*